

РЕШЕНИЕ

№ 420

гр. Варна, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ ГО, в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Николай Св. Стоянов

при участието на секретаря М.на Ив. И.
като разгледа докладваното от Николай Св. Стоянов Въззивно гражданско дело № 20243100500256 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Д. М. Ж. (Д. Х.) с ЕГН*****, срещу Решение № 200/07.12.2023г. по гр. дело №*****. на ДРС, в частта с което е увеличен размерът на присъдената с Решение №*****. по гр. д. №*****г. на ДРС месечна издръжка, дължима от Д. М. Ж. (с предходни имена по турски документ за самоличност Д. Х.), в полза на детето Б. Х., ЕГН*****, чрез неговата майка и законен представител Р. П. Х., ЕГН*****, от 160лв. на 300лв. месечно, считано от предявяване на иска – 22.03.2023г. до настъпване на основание за изменение или прекратяване на задължението, с падеж първо число на месеца, за който се дължи, **ведно** със законната лихва върху всяка просрочена вноска до пълно изплащане, както и е съответно осъден ответникът за разноски и за държавна такса съобразно изменения размер на задължението.

Решението не е обжалвано в отхвърлителната му част за издръжката.

Във въззивната жалба се твърди, че решението, в обжалваната му част, е неправилно и незаконосъобразно. Единственият новонастъпил по делото факт е порасването на детето, но по делото няма доказателства за увеличени негови потребности. Въпреки че то членува в местен футболен клуб липсват доказателства за плащани такси или членски внос за това. Недоказано е също

ответникът да работи в Обединеното кралство и да получава добри доходи; не са налице доказателства и да работи в България. Но е изяснено, че ответникът има родено през 2019г. друго дете (Е.), което също следва да издържа. По тези причини се моли за отмяна на решението в обжалваната му част и за отхвърляне на иска в нея или поне за над минималната издръжка по закон, като в о.с.з. страната поддържа позицията си.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемата страна не депозира отговор, а в о.с.з. оспорва жалбата и моли за потвърждаване на решението.

Контролиращата страна ДСП-Д. не изразява становище по жалбата.

При извършената служебна проверка по чл.269 от ГПК настоящият съдебен състав на въззивния съд намира, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо. По останалите въпроси съдът взе предвид следното:

Производството пред ДРС е образувано по иск с правно основание чл.150 от СК на Б. Х., ЕГН*****, чрез неговата майка и законен представител Р. П. Х., ЕГН*****, за **изменение** на присъдената с влязло в сила Решение №*****. по гр. д. №*****г. на ДРС издръжка, дължима от **бащата** Д. М. Ж. (с предходни имена по турски документ за самоличност Д. Х.), ЕГН*****, в полза на **детето** Б. Х., ЕГН*****, чрез **увеличаването** ѝ от 160лв. на 400лв. месечно, считано от подаване на исковата молба – 22.03.2023г. до настъпване на основание за изменение или прекратяване на задължението, с падеж първо число на месеца, за който се дължи, **ведно** със законната лихва върху всяка просрочена вноска до пълно изплащане.

В исковата молба се твърди, че Р. П. Х. и Д. М. Ж. (Д. Х.) са родители на детето Б. Х., родено на 08.02.2013г. С влязло в сила решение решение №*****. по гр. д. №*****г. на ДРС бракът между страните бил прекратен,родителските права спрямо детето били предоставени на майката, на бащата бил определен РЛО с детето и бил осъден последният за издръжка на момчето от 160лв. на месец.

Поддържа се, че от бракоразводното решение са изминали години, през които икономическите условия са се променили, детето е пораснало и нуждите му и разходите за посрещането им са нараснали. Б. вече е на 10 години, ученик е в 4-ти клас и разходите за учебни пособия, храна, дрехи, обувки, спорт и ежедневни разходи са се увеличили значително. Майката е установена със 100% ТНР с решение на ТЕЛК от 2023г., а бащата не участва в отглеждането на детето. Ответникът е в работоспособна възраст, може да реализира доходи и го прави като работи в чужбина.

С оглед на изложеното присъдената издръжка се счита за недостатъчна и подлежаща на увеличаване до търсения по делото размер, който се твърди ответникът да може да поеме според възрастта и имущественото му

състояние.

По същество се моли за уважаване на иска и за присъждане на разноски, като в о.с.з. се поддържат твърденията и искането до съда.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът депозира писмен отговор, в който не оспорва, че е баща на детето; не оспорва осъждането му, със сочения от ищеца съдебен акт, за издръжка в полза на детето в твърдения размер; не възразява и срещу задължението за издръжка, но само до 222.00лв. на месец.

Излага обаче, че размерът на претендираната издръжка над признатият е необоснован и прекомерен, с оглед на нуждите на детето и възможностите на ответника. Излага, че има и друго дете – дъщеря Е., родена на ****г., за което полага грижи. Ответникът е и с прекъснати здравноосигурителни права от месец май 2023г. и не е в трудови правоотношения оттогава. Не притежава недвижими имоти или друго имущество. Оспорва да работи в чужбина и там да получава значителни доходи. Счита, че издръжката следва да се увеличи само съобразно процента инфлация от 2017г. до 2023г., тоест до 222 лева на месец. Моли за отхвърляне на иска над този размер, а в о.с.з. поддържа позицията си.

Контролиращата страна ДСП-Д. изразява становище, че нуждата от увеличение на издръжката на детето е налице, но относно точния размер на задължението преценката е на съда.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и становищата на страните, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

Няма спор и е видно от представеното удостоверение за раждане, че детето Б. Х. е родено на 08.02.2013г., че негов баща е Д. Х., а негова майка - Р. П. Х..

Безспорно е и се потвърждава от представения препис от съдебен акт, че с решение №*****. по гр. д. №*****г. на ДРС бракът между страните бил прекратен, родителските права спрямо детето били предоставени на майката, на бащата бил определен РЛО с детето и бил осъден последният за издръжка на момчето от 160лв. на месец.

Не е спорно и се изяснява от съпоставка на съдебното решение на ДРС, удостоверението за раждане на детето и данните от НБДН, че Д. Х. и Д. М. Ж. са имената на едно и също лице с ЕГН***** , което е баща на детето Б. Х..

От приетата служебна бележка №244/14.02.2023г. от Директора на СУ „В.Л.“ гр. Д. е видно, че Б. Х. е редовен ученик в 4а клас в това училище през учебната 2022/2023г.

Видно е от приетата служебна бележка с изх. №252/22.02.2023г. от СУ „В.Л.“ гр. Д., че детето посещава редовно учебни занятия и се храни в училищната столова, като от 26.09.2022г. до датата на издаване на служебната бележка – 22.02.2023г. майката е закупила купони на стойност 230 лева при

цена за един купон 2.50 лева.

От приетата служебна бележка от управителя на ДФК „Л.“ е видно, че детето Б. Х. тренира в детския футболен клуб и заплаща месечен членски внос в размер на 30 лева.

От приложеното експертно решение №90269/06.02.2023г. на ТЕЛК при МБАЛ „С.А. - В.“ АД се установява, че Р. П. Х. е с призната 100% ТНР поради заболяване „бъбречна болест - терминален стадий“ и придружаващи такива. С разпореждане на НОИ от 28.03.2023г. на майката е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

От справката от НОИ е видно, че ответникът по делото има множество неплатени здравноосигурителни вноски за периода 2018-2023г. и поради това е с прекъснати здравноосигурителни права.

Видно е от приетото удостоверение за родствени връзки, че детето Б. Х. има еднокръвна сестра Е. Ж.а.

От приетия социален доклад на ДСП се потвърждава, че майката Р. Х. отглежда съвестно и отговорно детето Б. и му осигурява нужната му среда, прехрана, здравни грижи и образование. Потребностите на детето вече са увеличени и предходната издръжка е недостатъчна.

Показанията на св. М.Г. съдът цени като обективни. От същите се изяснява, че Б. е ученик в 4-ти клас и живее с майка си, която му осигурява грижи, дрехи и лекарства. Бащата не е виждал сина си повече от две години, но плаща издръжка, макар и с прекъсвания.

Показанията на св. П.Б. съдът цени по реда на чл.172 ГПК, но и като базирани на лични впечатления за част от показанията. От същите се установява, че детето се отглежда от майка му и нейните родители. То тренира футбол, за което се заплаща такса от 30лв. на месец. Отделно се заплащат и средства за униформа за училище. Бащата отдавна не е търсил контакти със сина си, нито лично, нито по телефон или интернет. Бащата плаща по 160лв. на месец издръжка, но понякога прави прекъсвания от няколко месеца. Майката на детето ходи постоянно на хемодиализа.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и приложимата към нея нормативна регламентация, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Съгласно чл.143, ал.1 от СК всеки родител има безусловно задължение за издръжка на непълнолетното си дете. За размера ѝ следва да бъдат съобразени общите и особените за детето потребности, възможностите на призования родител (ответника), който от родителите полага непосредствена грижа за детето и други конкретни за случая особености. При присъждане на дължимата издръжка следва да бъде определен общ размер, съответен на конкретните нужди, който да се разпредели между родителите според техните възможности, според упражняването на родителските права и други конкретни обстоятелства, като във всички случаи се вземат предвид (приспадат) грижите и даваната в натура издръжка от родителя, упражняващ родителските права. С оглед на това съотношението на паричното задължение

е различно за двамата родители, съобразно обстоятелствата и при отчитане на личното отглеждане от единия от тях. В този смисъл е задължителната и казуалната практика (ППВС 5/1970г., ППВС №5/30.11.1981г.; Решение №152/22.12.2020г. по гр.д. №4162 за 2019г. на 4-то ГО на ВКС; и други). При съществена промяна на относимите обстоятелства размерът на издръжката следва да бъде съответно изменен, съобразно чл.150 от СК. Такава промяна е налице в две хипотези – трайно и съществени изменение на нуждите на издържаното лице или трайно и значимо увеличаване или намаляване на комплексните по вид възможности, конкретно на задълженото по иска за издръжка лице. Ето защо при исковете по чл.150 от СК ищецът следва да докаже твърдяните значимо променени негови нужди или твърденията за изменени възможности на призования за плащане родител, респективно ответникът следва да докаже противопоставимите си твърдения относно тези две групи решаващи по иска обстоятелства.

В настоящия случай се установи, че от предходното съдебно решение от 25.09.2017г., съобразно което бащата е бил осъден да заплаща издръжка на детето от 160.00лв., до устните състезания пред ВОС, който момент въззивният съд следва да съобрази на осн. чл.235, ал.3 от ГПК, са изминнали повече от 6 години. Това е голям период от време, през който икономическите, социалните и обществените отношения в страната са претърпели значими промени, които водят до значимо нарастване на потребностите на всеки човек, в това число на подрастващо дете, за средства за транспорт, храна, дрехи и обувки, здравни и санитарни разходи, обучение, култура и спорт. Явно отчетливо е поскъпването на живота и на всички стоки и услуги, обичайно потребявани от домакинствата и от учениците през последните две години, което се отразява съществено и на издръжката на непълнолетните лица от техните родители.

На следващо място съгласно чл.142, ал.2 СК размерът на издръжката за едно дете е равен най-малко на 1/4 част от минималната заплата за страната, определена с действащото в момента ПМС. Съобразно ПМС №193/12.10.2023г. от 01.01.2024г. минималната работна заплата в България е в размер 933.00лв., поради което минималната издръжка на дете възлиза на 233.25лв. Такава се присъжда за деца в най-ранна възраст и без никакви особени нужди. На общо основание същата е явно недостатъчна за дете в ученическа възраст. Видно е от материалите по делото, че към устните състезания пред ВОС детето Б. е на 11 години и съобразно писмените и гласни доказателства и доклада на ДСП посещава училище в пети клас към момента. Обичайна е за всички ученици на подобна възраст нуждата от предварително и след това периодично закупуване на дрехи, на обувки, на тетрадки и на допълнителни помагала извън базовия пакет учебници, за които несъмнено се отделят средства, в който смисъл са и показанията на разпитания свидетел. От същите показания и от приобщените служебни бележки се изясни още, че детето тренира футбол, заплаща такса за това и логично има нужда от футболни обувки. Несъмнено всяко допълнително образователно и спортно мероприятие или занимание с изкуство са полезни за развитието и оформянето на детето като личност, но изискват

допълнителни, освен общите училищни, разходи за детето, поради което и дори конкретната им стойност да бъде пълно и главно доказана, това не променя изяснената нужда от още средства за посрещане на такива разноски за детето.

Освен това следва да се отбележи, че тъй като в периода на изпълнение на настоящото съдебно решение е вероятно да възникнат и бъдещи нужди на детето, за всяка от които е необосновано сезирането на съда, те също следва да се отчетат при формирането на крайната издръжка (*мотиви в Определение №629 от 14.05.2015г. по гр.д. №1197/2015г. на 4-то ГО на ВКС; и в други*).

На последно място като коректив следва да се съобразят и официалните данни от НСИ, че на база общия разход за издръжката на лице от домакинство за третото тримесечие на 2023г., от който след изключване на разходи, които обичайно не касаят малолетни лица (алкохолни напитки и тютюневи изделия, жилищно обзавеждане и поддържане на дома, данъци, социални осигуровки, изплащане парични задължения към трети лица и други) размерът на средния месечен разход за едно дете възлиза на близо 600лв.

Редно е все пак да се отбележи, че здравословни или други извънредни (освен футбола) нужди на детето не са налице в случая.

С оглед на всички тези данни, на възрастта и нуждите на детето (общи и допълнителни), на общественото – икономическата обстановка в страната и на презумптивното увеличение на нуждите за следващите една-две години, съдът намира за адекватен в случая общ размер на издръжката на детето, осреднено от около 550.00лв. на месец. И доколкото майката ще продължи да полага непосредствените ежедневни грижи за детето, а бащата почти не общува с детето си, последният следва да заплаща 3/4 ид. части от паричната издръжка или конкретно сумата от 412.50лв., а другата част следва да посреща майката, при отчитане на грижите и издръжката в натура.

Така определената сума следва да бъде частично редуцирана, с оглед на алиментното задължение и към друго дете, до размер от 300.00лв., до който задължението на ответника към ищеца по делото е напълно обосновано.

Относно възможностите на призования родител да заплаща издръжката по делото не се събраха конкретни доказателства. В същото време ответникът е на 38 години, в изцяло трудоспособна възраст и без никакви здравни противопоказания, поради което той е във възможност да реализира доходи от труд най-малко в размер на минималната работна заплата (930.00лв. месечно), с които да се грижи за децата си. Като се отчете, че при издръжка по чл.143 от СК на първо място се посрещат нуждите на детето или на децата, а едва след които – тези на призования родител.

При анализа на всички тези обстоятелства въззивният съд преценява, че определеното по размер задължение за издръжката на детето не съставлява непреодолима пречка за ответника, с което и тази предпоставка е налице, като предявеният иск се явява доказан и в този смисъл подлежащ на уважаване до разглеждания от ВОС размер от 300.00лв. на месец.

В заключение по изложените подробни съображения и поради съвпадане на изводите на въззивния съд с тези на първоинстанционния,

решението на последния, в обжалваната му част, следва да бъде потвърдено.

По разноските: С оглед изхода по делото пред ВОС разноските пред ВРС не следва да бъдат ревизирани.

Разноски за въззиваемата страна пред ВОС не се претендират.

Предвид изхода по спора и на осн. чл.78, ал.6 от ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати в полза на БСВ, по сметка на ВОС, сумата 250лв. – депозит за особения му представител пред ВОС, както и 100.80лв. – държавна такса пред ВОС върху обжалваемия интерес.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 200/07.12.2023г. по гр. дело №*****. на ДРС, в частта с което е **увеличен размерът** на присъдената с Решение №*****. по гр. д. №*****г. на ДРС месечна издръжка, дължима от Д. М. Ж. (Д. Х.), ЕГН*****, в полза на детето Б. Х., ЕГН*****, чрез неговата майка и законен представител Р. П. Х., ЕГН*****, от 160лв. на 300лв. месечно, считано от предявяване на иска – 22.03.2023г. до настъпване на основание за изменение или прекратяване на задължението, с падеж първо число на месеца, за който се дължи, **ведно** със законната лихва върху всяка просрочена вноска до пълно изплащане.

Решението е влязло в сила в останалите му необжалвани части.

ОСЪЖДА Д. М. Ж. (Д. Х.), ЕГН*****, **да заплати** в полза бюджета на съдебната власт, по сметка на ВОС, сумата от **250.00лв.** – депозит за особения му представител пред ВОС, както и **100.80лв.** – държавна такса пред ВОС върху обжалваемия интерес, на осн. чл.78, ал.6 от ГПК и чл.1 от ТДТ по ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване (чл.280, ал.3, т.2, пр.1 ГПК).

Да се изплати на особения представител на ответника-въззивник възнаграждение за представителството пред ВОС от Бюджета на съдебната власт за сумата, за която ответникът е осъден за пред ВОС на осн. чл.78, ал.6 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

